

Arrest

nr. 244 858 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. DIENI, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren op 1 juli 1994 in Pereira (departement Riseralda). U woonde hier samen met uw ouders, zes oudere zussen en één jongere broer. Uw vader was in Pereira verantwoordelijk voor een aantal finca's (boerderijen) van zijn bazin genaamd [A.] en verdiende hiermee goed geld. In 2005 kwamen er gewapende groeperingen geld eisen van uw vader en zijn bazin, hetgeen zij weigerden. Eén dag later werd een buurman van jullie, die eveneens geweigerd had om te betalen, vermoord. Nadien werden er pamfletten op jullie huis geplaatst met de boodschap dat het geld moest betaald worden. Uw moeder deed hierover aangifte bij het parket. Hierop begonnen de gewapende groeperingen uw familie te achtervolgen, na te kijken en bepaalde dingen te vragen. Op een dag werd jullie huis omsingeld door gewapende personen waarop uw moeder naar het parket belde om hulp te vragen. De politie kwam ter plaatse en kon jullie ondanks een vuurgevecht veilig wegbrengen uit de regio. Jullie werden naar Bogota gebracht, waar jullie een jaar en enkele maanden bleven wonen.

In Bogota zag uw vader dat een buurman bezig was met wapens en drugs. Vervolgens eiste deze buurman dat uw vader zou toetreden tot de groep waartoe hij behoorde, namelijk de Autodefensas, zo niet zou hij gedood worden. Uw vader zei dat hij dit niet wilde doen, waarop deze groep bedreigingen begon te uiten en zelfs één van uw zussen probeerde te ontvoeren. Ook plaatsen zij pamfletten aan jullie huis waar onder meer op stond dat verklidders gedood zouden worden. Uw moeder deed hierover opnieuw een aangifte, waarna jullie in 2006 op de vlucht sloegen naar Cali. Daar kwamen jullie terecht op een parking met een huisje erbij. Uw vader bewaakte deze parking en jullie woonden in het huisje. Vervolgens leefden jullie zo'n twaalf à dertien jaar zonder problemen in Cali. U maakte er uw middelbare school af in 2011 en werkte nadien hoofdzakelijk als arbeider bij een filterbedrijf.

Begin 2019 verhuisde uw vader samen met uw moeder naar Yumbo omdat hij daar werk had gevonden. U bleef samen met uw zus [Y.] op een appartement in Cali wonen. In augustus of september 2019 werden uw ouders plots opgebeld door de voormalige bazin van uw vader die vertelde dat haar zoon vermoord was. De gewapende groeperingen waarmee uw vader en zijn bazin in het verleden problemen hadden in Pereira, hadden haar kort voordien opgebeld en bedreigd met wraak. De bazin van uw vader had hier echter geen aandacht aan geschonken, omdat ze er vanuit ging dat er zoveel jaren later niets meer zou gebeuren. Uw vader had hierna nog enkele keren contact met zijn bazin en besloot dat u voor uw veiligheid het land moest verlaten. Uw vader durfde geen hulp zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten omdat hij vreesde dat de groeperingen hierachter zouden komen. Eind september of begin oktober kwamen er bovendien twee mensen naar u vragen op uw werk. Uw baas, die wist van uw problemen, gaf aan u niet te kennen. Enkele dagen later zag de bewaker van de firma hen opnieuw aan de overkant van de parking. Twee weken later besloot u te stoppen met werken, omdat het toch reeds vaststond dat u het land ging verlaten.

Zo'n 20 dagen later, op 18 oktober 2019, vloog u vanuit Cali via Panama en Amsterdam naar Brussel. Op 8 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u uw Colombiaanse paspoort neer, alsook bewijsstukken omtrent de ontheemding van uw familie uit Pereira in 2005 en uw vliegtuigreis van Colombia naar België.

Een week voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 6 februari 2020, werd de deur van de woning van uw ouders in Yumbo geforceerd. Sindsdien hebben uw ouders ook niets meer gehoord van de voormalige bazin van uw vader. Ze zijn bang dat haar iets overkomen is en dat hen ook iets zal overkomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient ten eerste opgemerkt te worden dat u uw huidige vrees ten aanzien van Colombia linkt aan de gedwongen ontheemding van uw familie die reeds plaatsvond in 2005. De guerrilla probeerde destijds uw vader en zijn bazin in Pereira af te persen, die dit weigerden en vervolgens de regio moesten ontvluchten. Dankzij de hulp van de Colombiaanse autoriteiten geraakten u en uw familie hierna echter veilig en wel in Bogota (CGVS p. 11, 13). Bovendien kenden u en uw familie vervolgens veertien jaar lang geen problemen meer met deze guerrilla, noch in Bogota, noch in Cali (CGVS p.17-18, 19). Dat diezelfde guerrilla in 2019, na een stilte van meer dan een decennium, plots nog wraak zou willen nemen voor de gebeurtenissen in het verleden, is dan ook weinig aannemelijk. Daarnaast kan de manier waarop de guerrilla te werk zou gegaan zijn in 2019 evenmin overtuigen. Zo verklaarde u immers dat zij de zoon van de (voormalige) bazin van uw vader vermoordden en vervolgens naar u kwamen vragen op uw werk (CGVS p.12). Het is echter merkwaardig dat dezelfde guerrilla die de zoon van de (ex)bazin van uw vader op zeer effectieve wijze in koelen bloede neerschoot in zijn wagen (CGVS p.20), op dan weer zeer weinig strategische wijze persoonlijk naar u zou komen vragen op uw werk (CGVS p.22). Meer nog, een paar dagen later lieten ze zich zelfs een tweede maal opmerken in de buurt van uw werk (CGVS p.23), hetgeen opnieuw een weinig doordachte zet is voor een guerrillagroep die na veertien jaar uit was op wraak. Daarenboven verklaarde u na deze twee incidenten nog twee weken verder gewerkt te hebben (CGVS p.23), wat dan weer uw vrees ten aanzien van deze guerrilla, alsook de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen an sich, ondermijnt.

Ook is het noemenswaardig dat u verklaarde dat de (voormalige) bazin van uw vader kort voor de moord op haar zoon opnieuw bedreigd werd door de guerrilla, maar dat zij hier geen aandacht aan besteedde (CGVS p.17, 20). Gevraagd naar de reden waarom, stelde u dat zij dacht dat dit probleem na zovele jaren geen gevolgen meer zou hebben (CGVS p.17, 21), hetgeen wederom bedenkelijk is. Dat de (ex)bazin van uw vader evenmin hulp zocht of aangifte deed over deze bedreiging (CGVS p.21), doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Louter het feit dat er intussen vele jaren verstreken waren gaf de (ex)bazin van uw vader immers geen enkele garantie dat deze actuele bedreiging niet gemeend was. Daarbij gaf u zelf aan dat de (ex)bazin van uw vader te horen kreeg dat er wraak genomen zou worden via de kinderen die intussen groot geworden waren (CGVS p.20), wat alleen maar meer vraagtekens plaatst naast haar opvallende passiviteit. Gevraagd hoe vaak de (ex)bazin van uw vader opgebeld of bedreigd werd, wist u dit overigens opmerkelijk genoeg niet te vertellen (CGVS p.20), net zoals de regio waarnaar zij verhuisde na jullie gedwongen ontheemding uit Pereira in 2005 niet kon benoemen (CGVS p.14, 17). Nochtans had uw vader naar eigen zeggen nog enkele keren telefonisch contact met zijn (voormalige) bazin na de moord op haar zoon (CGVS p.21), en is het dan ook uiterst eigenaardig dat u er geen flauw idee van heeft waar zij en haar familie destijds eigenlijk leefden (CGVS p.19-20). Op de vraag waarover zij en uw vader het dan zoal hadden gedurende de verschillende gesprekken die er nog waren, kon u louter stellen dat ze spraken over het feit dat u het land had verlaten uit angst dat er u iets zou overkomen (CGVS p.21), hetgeen echter niet overtuigt.

Verder dient nog vastgesteld te worden dat er geen bewijzen zijn van het gegeven dat de zoon van de voormalige bazin van uw vader uit wraak vermoord zou zijn door de guerrilla die jullie uit Pereira verjaagden. U wist zelfs niet aan te geven of er een onderzoek naar deze moord is gebeurd of niet (CGVS p.20). Ook bent u zelf nooit rechtstreeks bedreigd geweest door deze guerrilla, en hebben zij vreemd genoeg evenmin uw ouders gecontacteerd, zoals ze dus wel zouden gedaan hebben met de (ex)bazin van uw vader. Dat zij daarentegen uit het niets naar uw werk toegingen om daar naar u te vragen (CGVS p.12), werd eerder reeds als onaannemelijk beoordeeld. In diezelfde context is het vermeldenswaardig dat noch uw vader noch uzelf hulp zocht bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p.21, 23), waardoor onmogelijk kan gesteld worden dat deze autoriteiten niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden, zeker daar zij hier eerder wel duidelijk toe in staat waren door jullie veilig uit Pereira weg te halen (CGVS p.11, 13). De verklaring dat uw ouders bang waren dat de guerrilla hierachter zou komen en dat ze hierdoor opnieuw zouden moeten gaan vluchten (CGVS p.21), kan niet overtuigen.

Zoals reeds aangehaald had uw familie de voorbije veertien jaar immers geen enkel probleem meer gehad met de guerrilla, ondanks het feit dat uw moeder ook in Bogota nog een aangifte deed in verband met jullie gedwongen ontheemding (CGVS p.13). Daarenboven hadden u en uw ouders ook kunnen uitzoeken welke andere mogelijkheden er waren naast een officiële aangifte, of op zijn minst informatie

kunnen inwinnen bij de autoriteiten of andere partijen. Dat jullie hiertoe geen enkel initiatief namen, maar daarentegen onmiddellijk besloten dat u het land moest verlaten, is opmerkelijk, zeker daar uw broer en zussen gewoon in Colombia bleven (CCGVS p.8,9) en één van hen zelfs gewoon in Pereira – de plaats waar jullie destijds verjaagd werden door de guerrilla – leeft (CGVS p.7, 8). Uw verklaring dat zij het land niet willen verlaten omdat ze daar hun partners en kinderen hebben (CGVS p.22), doet opnieuw ernstig afbreuk aan de vrees die uw familie zou dienen te hebben voor de guerrilla, zeker gezien zij ermee zouden gedreigd hebben wraak te nemen via de kinderen die intussen volwassen waren.

Daarnaast zijn ook de problemen die uw ouders recent nog zouden ervaren hebben in Yumbo niet plausibel. Zo verklaarde u immers dat de deur van hun appartement geforceerd werd, en dit ongeveer een week voor uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (CGVS p.24). Het is echter merkwaardig dat dit gebeurde net op het ogenblik dat uw ouders in Cali waren. Gevraagd of de ouders de woning van uw ouders ook binnengingen, gaf u bovendien een bedenkelijke uitleg. Zo stelde u eerst dat het hen niet lukte om de deur goed te openen en binnen nog alles normaal was, om hier quasi meteen aan toe te voegen dat ze misschien wél binnengeraakt zijn zonder dat jullie het weten (CGVS p.24). Indien het deze personen zoals u zegt echter niet lukte om de deur te openen, is het onwaarschijnlijk dat zij toch zouden binnengeraakt zijn. Dat u hier desondanks op alludeert, ondermijnt uw persoonlijke geloofwaardigheid. Ook op de vraag of uw ouders nadien nog teruggekeerd zijn naar Yumbo, of in Cali zijn gebleven, is uw antwoord noemenswaardig. Zo stelde u namelijk dat uw ouders zich momenteel in Cali bevinden maar overdag wel naar Yumbo proberen gaan om daar alle spullen weg te halen. Ook hier begon u uw verklaring echter meteen aan te passen, en zei u plots dat uw ouders ‘avonds en ’s nachts in Cali zijn en overdag in Yumbo, omdat ze bang zijn dat hen ’s nachts iets in Yumbo zou overkomen. De reden waarom uw ouders ondanks dit incident nog naar Yumbo gaan, met name dat al hun spullen daar liggen, ze deze weghalen en ook kijken hoe de woning erbij ligt (CGVS p.24), is eveneens opvallend. Indien zij werkelijk een gegronde vrees hadden dat de guerrilla van Pereira hen na al die jaren op de hielen zat en uit was op wraak, is het weinig aannemelijk dat zij nog dagelijks zouden terugkeren naar dit appartement in Yumbo, louter en alleen voor materiële zaken.

Tot slot kwamen de verklaringen die u deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaande uw problemen in Colombia niet helemaal overeen met het relaas zoals door u uiteengezet op het CGVS. Bij de DVZ sprak u immers over een rechtszaak die zowel uw vader als zijn bazin aanspanden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat enkel uw moeder twee maal een aangifte deed (CGVS p.12-13). Ook stelde u bij de DVZ dat de guerrilla jullie na één jaar eveneens in Bogota vond en jullie daardoor opnieuw moesten vluchten naar Cali (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Op het CGVS gaf u echter een heel andere reden aan jullie vertrek uit Bogota, namelijk dat uw vader er een buurman bezig zag met wapens en drugs en vervolgens door diens gewapende groepering bedreigd werd (CGVS p.11). Gevraagd tot welke groepering die buurman behoorde stelde u dat het om de Autodefensas ging, en verzekerde u dat dit niet gelinkt was aan de problemen die jullie voordien in Pereira gekend hebben (CGVS p.17-18). Voorts vermeldde u bij de DVZ niets over de twee personen die op uw werk naar u kwamen vragen en enkele dagen later ook door de bewaker nog nabij de parking van uw werk gezien werden (CGVS p.12, 22-23), en verklaarde u er louter dat uw ouders besloten dat u moest vertrekken omdat u de enige van de kinderen was die nog thuis woonde. Nochtans stelde u op het CGVS dat u het laatste jaar voor uw vertrek uit Colombia samen met uw zus [Y.] op een appartement in Cali woonde, en dat u net omwille van ‘het probleem’ sommige dagen in Cali verbleef en andere dagen bij uw ouders in Yumbo (CGVS p.3-4). Dergelijke inconsistente en tegenstrijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar verder onderuit.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Colombia in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort toont immers louter uw identiteit en Colombiaanse nationaliteit aan, elementen die niet ter discussie staan. De registratie van uw familie als slachtoffers van ontheemding staft op haar beurt het loutere feit van deze ontheemding, maar kan verder op geen enkele wijze de door u voorgehouden actuele problemen met de guerrilla aantonen, net zoals de bewijsstukken in verband met uw vliegtuigreis enkel uw reisweg ondersteunen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 A en 1 D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging. Hij betoogt als volgt:

“1. Geen problemen gedurende 14 jaar

Het is niet omdat de CGVS niet in het verhaal van de verzoekende partij wil geloven dat deze niet bestaat. Alle elementen achter elkaar zetten is helemaal niet synoniem met liegen. De gewapende groepen in Colombia hebben de tijd om wraak te nemen. De vertraging van 14 jaar zonder dat er iets gebeurt, bewijst absoluut niets.

Na een stilte van 14 jaar heeft de guerrilla in 2019 de voormalige Bazin van de vader van de verzoekende partij en heeft de zoon van de bazin vermoord, wat betekent dat ze haar spoor heeft gevonden ondanks het feit dat ze onder de bescherming van de Colombiaanse regering zouden vallen.

Door de gelijkenis van de situaties kon verzoekende partij destijds redelijkerwijs denken dat hij met de dood in gevaar was, temeer daar ook de bazin van zijn vader zal verdwijnen. "En mijn ouders hebben haar nog proberen contacteren en dat is sinds een week al niet meer gelukt om haar te bereiken, dus daarom zijn ze bang, want het is de vraag of er haar iets overkomen is en of er mijn ouders nog iets zal overkomen, daarvoor zijn we bang. Dus we weten ook niet of zij misschien een aangifte gedaan heeft en dat ze er dan achter gekomen zijn, we weten het allemaal niet en daarom ben ik ook niet op mijn gemak, het zijn vele vragen waarop we het antwoord niet weten, wat er haar overkomen is en wat er nog gaat gebeuren." (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 21)

Niets betwijfelt deze elementen in het verhaal van de aanvrager, dat altijd consistent is geweest in zijn verklaringen.

In tegendeel suggereert niks in de verklaringen van verzoekende partij dat er niet vóór de "koelbloedige moord" een periode van onderzoek of toezicht door de Guerrilla was. Viertien jaar later is het des te gemakkelijker om onopgemerkt te blijven. Plotseling wordt het argument van veertien jaar zonder dat er iets gebeurd, in het voordeel van de aanvrager, in zoverre dat de guerrillastrijders 14 jaar later niet worden verdacht. Bovendien heeft de verzoekende partij verklaarde dat de voormalige bazin van zijn vader kort voor de moord op haar zoon opnieuw bedreigd werd door de guerrilla maar dat zij hier geen aandacht aan besteedde. "Omdat zij dacht dat er niets zou gebeuren, zij ze dat ok tengen mijn ouders dat zij niet dacht dat er na zovele jaren nog iets ging gebeuren. En ik weet het zelf ook niet, want je voelt je al verder verwijderd van dat moment en dan van het ene moment op het andere is het er dan terug!" (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 21)

Vergeet ook niet dat de guerrilla niet weet dat de twee families 14 jaar na de feiten nog steeds contact met elkaar kunnen opnemen. Bovendien wilde elk van de twee families hun kinderen niet bang maken door hen alles te vertellen wat er weer gebeurde. "Het weinige dat mijn ouders daar over zeiden dat was dat zij het ons gingen betaald zetten van de feiten uit het verleden en de aangifte die toen gebeurd was, en dat zij zich zouden keren tegen de kinderen omdat die intussen volwassen geworden waren, en zij wilden hun raken waar het het meest pijn doet, en dat was dus door hun kinderen te doden " (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 20)

De guerrilla's mogen ook niet weten dat de verzoekende partij die toen jong was (10 of 11 jaar oud), op de hoogte is van het verhaal en op zijn hoede blijft. Verweester vermeldt ook niet het feit dat de baas van de verzoeker op de hoogte was van de situatie en dat de guerrilla 14 jaar na de gebeurtenissen die tot zijn wraak hebben geleid, niet kan voorzien.

"Mijn baas, zij vroegen of er daar iemand werkte met mijn naam. En mijn baas wist al wat er aan het gebeuren was". (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 22).

Verweerder is verbaasd dat verzoekende partij, na het tweede incident weer twee weken aan het werk is gegaan. Verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat de twee keer dat de guerrilla kwam kijken of hij daar werkte, niemand vonden. Er was dus geen reden om terug te keren naar dit bedrijf. Met betrekking tot dit feit heeft de verzoekende partij verklaard dat "[n]adien ben ik daar twee weken langer bleven, maar ik was niet op mijn gemak op mijn werk en ik deed ook dingen niet meer goed op mijn werk, en zo zijn mijn baas dat het beter was dat ik zou vertrekken, want hoe dan ook had ik het ticket al, dus mijn baas zei dat het beter was dat ik er in een keer mee stopte." (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 23).

Het is echter vreemd dat de verwerende partij denkt in de bestrede beslissing dat het ook weinig aannemelijk is dat de guerrilla na een stilte van meer dan een decennium, plots nog wraak zou willen nemen voor de gebeurtenissen in het verleden maar wederom bedenkelijk is dat de voormalige bazin van de vader van de verzoekende partij kort voor de moord op haar zoon opnieuw bedreigd werd door de guerrilla maar zij hier geen aandacht besteedde en dat de reden waarom is dat zij dacht dat dit probleem na zovele jaren gevolgen meer zou hebben.

De motivatie van de bestrede beslissing is dus tegenstrijdig, aangezien de lange periode van 14 jaar alleen maar dient om twijfel te zaaien over het nemen van wraak door de Guerrilla, maar het helpt niet

dat de voormalige bazin van de vader ook had kunnen hebben twijfelt aan de waarachtigheid van de bedreigingen van de guerrilla.

Gezien de motivatie wordt het element van de veertien jaar lang steeds meer een gunstig element in het verhaal van de verzoekende partij.

Hiervoor is de motivatie van de CGVS "Dat de ex bazin van zijn vader evenmin hulp zocht of aangifte deed over deze bedreiging, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Louter het feit dat er intussen vele jaren verstreken waren gaf de ex bazin van zijn vader immers geen enkele garantie dat de actuele bedreiging niet gemeend was." Het antwoord is zeer eenvoudig: om dezelfde redenen als de CGVS die niet gelooft dat de guerrilla veertien jaar na de feiten plotseling zou kunnen besluiten wraak te nemen.

Bovendien houdt verweerster geen rekening met het feit dat zij zich na de dood van haar zoon terdege - helaas te laat voor haar - bewust was van het gevaar dat dit met zich meebracht. Dit is de reden waarom zij besluit haar ex-werknemer (de vader van de verzoeker) te waarschuwen voor het opnieuw aanwezige risico.

De verwerende partij vindt ook vreemd dat "de vader er geen flauw idee van heeft waar de bazin en haar familie destijds eigenlijk leefden".

Het principe van gedwongen ontheemding door de autoriteiten houdt uiteraard in dat u uw nieuwe adres niet aan uw werkgever of uw ex-werknemer hoeft te geven. De guerrilla gebruikt methoden - de CGVS is zich bewust - die maffiafilms waardig zijn om dit soort informatie te verkrijgen. Het is daarom niet onwaarschijnlijk dat om veiligheidsredenen noch de vader van de verzoekende partij, noch de voormalige bazin deze informatie heeft genoemd. Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat, ook al had de vader van de verzoeker deze informatie, hij deze zeker niet aan iedereen openbaarde, ook al was het zijn zoon.

Het is echter mogelijk om te zeggen dat de zoon van de voormalige bazin niet ver van zijn moeder had mogen wonen. Het blijkt echter dat de zoon in Palmira is vermoord. Het is dus mogelijk dat ze hier woonden, maar er is natuurlijk geen zekerheid. Palmira stond "Ze heeft aan mijn ouders verteld dat hij met een wapen vermoord werd, dat hij onderweg was met de wagen, hij was in de stad Palmyra en hij werd vermoord. Ik weet nu niet of hij in Palmyra woonde, dat weet ik niet, ik weet allen dat hij daar was met de wagen." (Gehoord van mijnheer A.R.(...), p. 20).

In tegenstelling tot wat de CGVS suggereert, heeft de verzoekende partij essentiële informatie verkregen, maar kan hij geen overhaaste conclusies trekken met het risico in de ogen van de wet te liegen.

2. Geen bewijzen van de problemen van de zoon en geen aangifte aan de Colombiaanse autoriteiten

Verzoeker kan helaas niets bewijzen omdat dit hem niet rechtstreeks raakt. Als u niet betrokken bent bij een onderzoek, zal het zelfs voor u moeilijk zijn om er iets mee in overeenstemming te brengen. Nogmaals, als het waar is dat hij niet direct werd bedreigd door de guerrilla, loopt hij niet het risico te worden geëxecuteerd wanneer er overeenkomsten zijn tussen de gegevens van zijn vader en zijn ex bazin.

De verzoekende partij heeft genoeg elementen om te vluchten vanaf het moment dat hij op de hoogte wordt gebracht van een vermoord, van bedreigingen aan de bazin (de moeder van het slachtoffer) voorafgaand aan deze vermoord op zijn zoon, van verdachte handelingen rond zijn werk om te weten of hij daar werkelijk werkt en dat de verwerende partij stelt de gebeurtenissen van 14 jaar geleden niet ter discussie.

De uitleg kan overtuigen dat de ouders van de verzoekende partij geen aangifte deed omwille van het feit dat ze waren bang dat de guerrilla hierachter zou komen en dat ze hierdoor opnieuw zouden moeten gaan vluchten. Ten eerste zijn de ouders niet meer even oud als toen. Het is begrijpelijk dat ze moe zijn van altijd bewegende plaatsen. Ten tweede hebben ze twee keer geprobeerd intern te vluchten en dat lukte niet. De overheid in Colombia is niet geslaagd om de familie te beschermen. De wraak van de guerrilla is niet gemakkelijk te vermijden. Is het begrijpelijk dat ze hebben geen zin om risico te nemen door een klacht in te dienen bij de Colombiaanse politie, vooral omdat het bekend is dat de

Colombiaanse politie corrupt kan zijn. De moeder en de familie van de verzoekende partij - 14 jaar later - heeft geen direct telefoon meer van het parket om dat risico te vermijden.

Gezien het feit dat hij nog steeds een van de kinderen heeft die in Pereira woont, verzuimt beklagde te zeggen dat oudere kinderen geen contact meer hebben met de ouders. Het is dus voor de guerrilla onmogelijk om de link te leggen als er al jaren geen contact meer is geweest. Er zijn echter veel contacten tussen de aanvrager en zijn ouders, wat verklaart waarom hij een voorkeursdoelwit is voor guerrilla. Hij is de jongste zoon van de familie, nog steeds zonder zijn eigen familie en ook de enige van de kinderen die nog thuis woonde. Dus het is gemakkelijker voor de guerrilla om hem te kunnen vermoorden en om zeker te zijn dat het zal de ouders diep in hun hart raken. In de andere gevallen (andere broers en zussen) hebben ze al lang een eigen gezin en ze bleven niet meer bij het huis van hun vader.

3. Met betrekking tot de recent problemen

De redenen voor de beslissing geven niet absoluut weer wat de verzoekende partij bedoelde, en daarom gaan we volledig weergeven wat er met deze gebeurtenissen te maken had. U zult merken dat de CGVS probeert de verzoekende partij dingen te laten zeggen die zij niet zegt! (...)[citaat notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 24]

Door alles te lezen wat verzoekende partij over deze feiten zei, is het duidelijk dat de zinnen buiten hun context werden gebruikt. Integendeel is het niet weinig aannemelijk dat zij nog een keer zouden terugkeren naar dit appartement in Yumbo voor materiële zaken. Bovendien zijn ze wel op zoek naar een plek om daar te kunnen vertrekken omdat ze bang zijn dat tijdens de nacht wanneer ze slapen dat er hen iets zou overkomen. In het begin waren zij enkel ongerust over de verzoekende partij of de andere kinderen maar nu het hen niet gelukt is om de bazin nog te contacteren zijn ze ook bang dat er hen nog iets zou overkomen.

4. Verklaring bij Dienstvreemdelingenzaken

De verwerende partij gebruikt verklaringen die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een advocaat. Er is geen middel om zeker te zijn dat het was goed genoteerd door de Dienst of dat er bestaat een fout in de vertaling. Bovendien heeft verzoeken de partij gezegd tegen de CGVS dat het feit dat hij sprak immers over een rechtszaak die zowel zijn vader als zijn bazin aanspande, dat was slecht genoteerd. (Gehoord, p.15)

Verder is bekend dat de verzoekende partij slechts een kwartier de tijd krijgt om zijn verhaal te vertellen. We vragen ook om de details te bewaren en alleen de belangrijkste te noemen. De raadsman van de verzoekende partij ziet niet in waarom hij dit detail heeft verborgen.

Het is verkeerd om te zeggen dat bij DVZ heeft de verzoekende partij gezegd dat “de guerrilla jullie na één jaar eveneens in Bogota vond en jullie daardoor moest vluchten . Op DVZ is het alleen geschreven dat “hebben ze daar ook gevonden . De verzoekende partij dacht aan gewapende groeperingen toen hij heeft dat gezegd. Het is niet tegenstrijdig te zeggen dat op nieuwe de gewapende groeperingen hebben ze gevonden. Dat betekent niet dat ze waren dezelfde groeperingen. Opnieuw was er geen redenen om deze informatie te veranderen. Het blijkt eruit dat het slecht genoteerd was.

Met betrekking tot de andere elementen zijn ze details die niet erg zijn. Er moet echter aan worden herinnerd dat de enige instantie die bevoegd is de verwerende partij om het verzoek om internationale bescherming te onderzoeken. De elementen die tijdens de gehoord bij de CGVS naar voren zijn gekomen, tellen meer mee dan schriftelijke verklaringen zonder de aanwezigheid van een onafhankelijke partij (een advocaat) om te controleren of alles begrepen is.

Bovendien, wat zou het belang van de verzoekende partij zijn om zulke grove fouten te maken.

5. Vrees voor vervolging onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

De situatie van verzoeker valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die “uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”.

De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

Er kan niet worden getwijfeld aan wat gebeurt veertien jaar geleden. Bovendien heeft de verzoekende partij alles kunnen verklaren in verband met dit gebeurtenis die niet in getwijfeld door het CGVS worden gebracht.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke rechtspraktijk evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for the The Home Departement, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980.

Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op het concept van het voordeel van de twijfel. Hij geeft te kennen dat zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als de Raad reeds herhaaldelijk hebben verduidelijkt dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn hoofde te rechtvaardigen.

In een derde onderdeel laat verzoeker gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hij benadrukt dat het CGVS zijn beslissing dienaangaande diende te motiveren.

Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Bij het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 6 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Colombia te hebben verlaten uit vrees voor vergeldingsacties van de guerilla die in 2005 zijn vader en zijn bazin in Pereira probeerde af te persen en waardoor zij destijds ontheemd werden. Na daarop een jaar en enkele maanden in Bogota te hebben verbleven, leefde verzoeker met zijn ouders zo'n twaalf à dertien jaar zonder problemen in Cali. In augustus of september 2019 zouden verzoekers ouders zijn opgebeld door de voormalige bazin van zijn vader. Zij vertelde hen dat de guerilla bedreigd had met wraak, waarop kort daarna haar zoon werd vermoord. Na nog enkele contacten met zijn bazin besloot zijn vader dat verzoeker voor zijn veiligheid het land diende te verlaten.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten

inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij motiveert als volgt: *“Uw paspoort toont immers louter uw identiteit en Colombiaanse nationaliteit aan, elementen die niet ter discussie staan. De registratie van uw familie als slachtoffers van ontheemding staft op haar beurt het loutere feit van deze ontheemding, maar kan verder op geen enkele wijze de door u voorgehouden actuele problemen met de guerrilla aantonen, net zoals de bewijsstukken in verband met uw vliegtuigreis enkel uw reisweg ondersteunen.”*

Deze beoordeling is pertinent en vind steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling niet betwist.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) het niet aannemelijk is dat diezelfde guerrilla in 2019, na een stilte van meer dan een decennium, plots nog wraak zou willen nemen voor de gebeurtenissen in het verleden, (ii) de manier waarop de guerrilla te werk zou zijn gegaan in 2019 evenmin overtuigt, (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker, nadat ze hem twee keer zouden zijn komen opzoeken op het werk, nog twee weken verder heeft gewerkt, (iv) het bedenkelijk is dat de voormalige bazin van verzoekers vader geen aandacht besteedde aan de bedreiging door de guerrilla, (v) het niet geloofwaardig is dat de ex-bazin van verzoekers vader geen hulp zocht of aangifte deed over deze bedreiging, (vi) verzoeker gebrekkige kennis vertoonde over de problemen en de verblijfplaatsen van de voormalige bazin van zijn vader ofschoon zijn vader nog enkele keren telefonisch contact had met haar, (vii) verzoeker geen bewijzen heeft dat de zoon van de voormalige bazin van zijn vader uit wraak vermoord zou zijn door de guerrilla die hen uit Pereira verjaagden en verzoeker zelfs niet wist aan te geven of er een onderzoek naar deze moord is gebeurd of niet, (viii) verzoeker zelf nooit rechtstreeks is bedreigd door deze guerrilla, en zij evenmin zijn ouders hebben gecontacteerd, zoals ze dus wel zouden gedaan hebben met de (ex-)bazin van zijn vader, (ix) noch verzoeker noch zijn vader hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten waardoor onmogelijk kan worden gesteld dat deze autoriteiten niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden, (x) het gegeven dat zijn broer en zussen in Colombia bleven en één van hen zelfs gewoon in Pereira – de plaats waar zij destijds verjaagd werden door de guerrilla – leeft, opnieuw ernstig afbreuk doet aan de vrees die verzoekers familie stelt te hebben voor de guerrilla, zeker gezien zij ermee zouden hebben gedreigd wraak te nemen via de kinderen die intussen volwassen waren, (xi) de problemen die verzoeker ouders recent nog zouden hebben ervaren in Yumbo niet plausibel zijn, en (xii) de verklaringen die verzoeker deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangaande zijn problemen in Colombia niet helemaal overeenstemmen met het relaas zoals door verzoeker uiteengezet op het CGVS.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.4.1. Verzoekers bewering niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

4.4.2. Na lezing van het administratief dossier acht de Raad het vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, ongeloofwaardig dat de guerrilla die zijn vader en zijn bazin in 2005 in Pereira probeerde af te persen, in 2019, na een stilte van meer dan een decennium, plots nog wraak zou willen nemen voor de gebeurtenissen uit het verleden. Waar verzoeker erop hamert dat de vertraging van 14 jaar zonder dat er iets gebeurt, absoluut niets bewijst, maar integendeel, deze lange periode van stilzwijgen het des te gemakkelijker maakt om onopgemerkt te blijven en alleen maar dient om twijfel te zaaien over het nemen van wraak, overtuigt hij allermint. Verzoeker geeft een eigen interpretatie van de feiten om zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven. Bovendien mist verzoekers verweer elke logica nu hij zelf verklaart dat de guerrilla de voormalige bazin van zijn vader eerst zou hebben bedreigd en

zij derhalve eerst werd gewaarschuwd alvorens daadwerkelijk wraak zou zijn genomen op haar zoon. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt alvast niet dat de guerrilla onopgemerkt wilde blijven of twijfel wilde zaaien over het nemen van wraak, zoals hij heden beweert.

Daarbij komt nog dat de manier waarop de guerrilla te werk zou zijn gegaan in 2019 evenmin overtuigt. Zo verklaarde verzoeker dat de guerrilla eerst de zoon van de voormalige bazin van zijn vader vermoordde en vervolgens naar hem kwam vragen op zijn werk. Het is echter niet geloofwaardig dat dezelfde guerrilla die de zoon van de ex-bazin van zijn vader op zeer effectieve wijze in koelen bloede zou hebben neergeschoten in zijn wagen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.20), vervolgens op zeer weinig strategische wijze persoonlijk naar verzoeker zou zijn komen vragen op zijn werk (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.22). Meer nog, een paar dagen later zouden ze zich zelfs een tweede maal laten opmerken in de buurt van verzoekers werk (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.23), hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, een weinig doordachte zet is voor een guerrillagroep die na veertien jaar nog steeds op wraak zou zijn uit geweest. De magere uitleg als zou de guerrilla niet weten dat de twee families 14 jaar na de feiten nog steeds contact hebben en verzoeker derhalve op zijn hoede zou zijn alsmede dat de guerrilla ook niet zou hebben kunnen voorzien dat zijn baas op de hoogte was van de situatie, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven verklaarde verzoeker na deze twee incidenten nog twee weken verder te hebben gewerkt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.23), wat dan weer zijn vrees ten aanzien van deze guerrilla, alsook de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen, ondermijnt. Ook hier overtuigt verzoeker niet waar hij stelt dat er voor de guerrilla geen reden was om terug te keren nu zij er, de twee keer dat zij er kwamen kijken, niemand vonden. Het feit dat verzoeker toch verder bleef werken, wetende dat het risico erin bestond dat de guerrilla hem daar een volgende keer wel zou kunnen vinden en vermoorden zoals de zoon van de ex-bazin van zijn vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Overigens moet worden benadrukt dat verzoeker zelf nooit rechtstreeks is bedreigd door deze guerrilla, en zij evenmin zijn ouders hebben gecontacteerd, zoals ze dus wel zouden hebben gedaan met de (ex-)bazin van zijn vader.

4.4.3. Verder is het weinig aannemelijk dat de voormalige bazin van verzoekers vader geen aandacht zou hebben besteed aan de nieuwe bedreigingen geuit door de guerrilla voor wie zij in 2005 is gevlucht. Indien, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, de guerrilla 14 jaar later daadwerkelijk nog wraak zou willen nemen voor de gebeurtenissen in het verleden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij deze bedreigingen meer au sérieux zou hebben genomen, te meer verzoeker aangaf dat zij te horen zou hebben gekregen dat er wraak zou worden genomen via de kinderen die intussen groot geworden waren (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.20). Bovendien zocht zij evenmin hulp of deed zij aangifte over deze bedreiging, wat eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Louter het feit dat er intussen vele jaren verstreken waren, gaf de ex-bazin van verzoekers vader immers geen enkele garantie dat deze actuele bedreiging niet gemeend was. Haar opvallende passiviteit waarvan verzoekers verklaringen uiting geven, zijn eens te meer een ernstige aanwijzing dat de voorgehouden bedreigingen zich niet hebben voorgedaan.

4.4.4. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker een gebrekkige kennis etaleert wat betreft de bedreigingen die de voormalige bazin van zijn vader zou hebben gekend evenals de moord die zou zijn gepleegd op haar zoon. Zo kon verzoeker niet vertellen hoe vaak zij werd opgebeld of bedreigd noch kon hij aangeven of er een onderzoek naar deze moord is gebeurd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.20). In de mate dat kan worden aangenomen dat verzoeker niet wist waar de ex-bazin van zijn vader verbleef na hun gedwongen ontheemding, zijn er echter geen redenen waarom hij niet zou weten hoe vaak de voormalige bazin van zijn vader werd opgebeld of bedreigd noch of er een onderzoek naar de moord op haar zoon werd gestart. Verzoekers uitleg als zouden elk van de twee families hun kinderen niet willen bang maken door hen alles te vertellen wat er gebeurde, kan niet overtuigen. Indien de bedreiging aan het adres van de voormalige bazin van zijn vader, die zou hebben geleid tot de moord op haar zoon, aan de basis zou liggen van verzoekers vertrek uit Colombia, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover toch degelijk over zou zijn geïnformeerd of minstens zich hierover zou hebben geïnformeerd. Dat verzoeker vlucht en alles achter laat zonder relevante kennis te hebben over de bedreigingen door de guerrilla is niet aannemelijk.

4.4.5. Er dient vervolgens op te worden gewezen dat verzoeker noch zijn vader voor de beweerde bedreigingen anno 2019 enige moeite gedaan hebben om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens Colombia te ontvluchten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p. 21, 23).

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoeker moet aldus aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. De verklaring dat zijn ouders bang waren dat de guerrilla hierachter zou komen en dat ze hierdoor opnieuw zouden moeten gaan vluchten en dat *“ze moe zijn van altijd bewegende plaatsen”*, kan niet overtuigen. Zoals reeds aangehaald, had verzoekers familie de voorbije veertien jaar immers geen enkel probleem meer gehad met de guerrilla, ondanks het feit dat zijn moeder ook in Bogota nog een aangifte deed in verband met hun gedwongen ontheemding (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p. 13). Dat ze *“geen zin”* hebben om risico's te nemen door een klacht in te dienen bij de Colombiaanse politie, vooral omdat het bekend is dat de Colombiaanse politie corrupt kan zijn, is een algemene bewering die verzoeker in zijn geval op geen enkele wijze concreet aantoonst en die bovendien strijdt met het gegeven dat de Colombiaanse politie zijn familie in 2009 wel bescherming bood en de familie veilig wist weg te brengen uit Pereira toen zij werden omsingeld door gewapende groeperingen. Verder biedt dit betoog hoe dan ook geen verschuiving voor het feit dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden voor de in 2019 geuite bedreigingen, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, blijft verzoeker niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen – te meer zij hier eerder wel duidelijk toe in staat waren door verzoeker en zijn ouders in 2005 veilig uit Pereira weg te halen –, maar wordt tevens de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees ondermijnd.

Daarenboven hadden verzoeker en zijn ouders ook kunnen uitzoeken welke andere mogelijkheden er waren naast een officiële aangifte, of op zijn minst informatie kunnen inwinnen bij de autoriteiten of andere partijen. Dat zij hiertoe geen enkel initiatief namen, maar daarentegen onmiddellijk besloten dat zij het land moesten verlaten, is niet aannemelijk, zeker daar zijn broer en zussen gewoon in Colombia bleven en één van hen zelfs gewoon in Pereira – de plaats waar zij destijds werden verjaagd door de guerrilla – leeft (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.7-9). Verzoekers huidig verweer dat de oudere kinderen geen contact meer hebben met de ouders en het voor de guerrilla onmogelijk is om de link te leggen als er al jaren meer geen contact meer is geweest, overtuigt allerminst. De guerrilla zou gewoon op basis van de naam gemakkelijk kunnen te weten komen wie de kinderen zijn en waar ze wonen, ongeacht hun verwaterd contact. Dat hij de jongste zoon is zonder familie en ook de enige was die nog thuis woonde, in tegenstelling tot zijn broers en zussen, en zijn dood de ouders dieper zou treffen, overtuigt allerminst. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij het laatste jaar samen met zijn zus op een appartement in Cali woonde; pas door de beweerde problemen woonde verzoeker soms in Yumbo bij zijn ouders (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari

2020, p. 3-4). Verzoekers verklaring dat zij het land niet willen verlaten omdat ze daar hun partners en kinderen hebben (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p.22), doet opnieuw ernstig afbreuk aan de vrees die zijn familie zou hebben voor de guerrilla, zeker gezien zij ermee zouden bedreigd hebben wraak te nemen via de kinderen die intussen volwassen waren.

4.4.6. Daarnaast zijn ook de problemen die verzoekers ouders recent nog zouden hebben ervaren in Yumbo niet plausibel. De commissaris-generaal stelt dienaangaande correct het volgende vast:

“Ook op de vraag of uw ouders nadien nog teruggekeerd zijn naar Yumbo, of in Cali zijn gebleven, is uw antwoord noemenswaardig. Zo stelde u namelijk dat uw ouders zich momenteel in Cali bevinden maar overdag wel naar Yumbo proberen gaan om daar alle spullen weg te halen. Ook hier begon u uw verklaring echter meteen aan te passen, en zei u plots dat uw ouders ‘avonds en ‘s nachts in Cali zijn en overdag in Yumbo, omdat ze bang zijn dat hen ‘s nachts iets in Yumbo zou overkomen. De reden waarom uw ouders ondanks dit incident nog naar Yumbo gaan, met name dat al hun spullen daar liggen, ze deze weghalen en ook kijken hoe de woning erbij ligt (CGVS p.24), is eveneens opvallend. Indien zij werkelijk een gegronde vrees hadden dat de guerrilla van Pereira hen na al die jaren op de hielen zat en uit was op wraak, is het weinig aannemelijk dat zij nog dagelijks zouden terugkeren naar dit appartement in Yumbo, louter en alleen voor materiële zaken.”

Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontcrachten.

4.4.7. De vaststelling dat de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ aangaande zijn problemen in Colombia niet helemaal overeenstemmen met het relaas zoals door hem uiteengezet op het CGVS, doet de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde beweegredenen om Colombia te verlaten, finaal teniet. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden als volgt:

“Bij de DVZ sprak u immers over een rechtszaak die zowel uw vader als zijn bazin aanspanden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat enkel uw moeder twee maal een aangifte deed (CGVS p.12-13). Ook stelde u bij de DVZ dat de guerrilla jullie na één jaar eveneens in Bogota vond en jullie daardoor opnieuw moesten vluchten naar Cali (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Op het CGVS gaf u echter een heel andere reden aan jullie vertrek uit Bogota, namelijk dat uw vader er een buurman bezig zag met wapens en drugs en vervolgens door diens gewapende groepering bedreigd werd (CGVS p.11). Gevraagd tot welke groepering die buurman behoorde stelde u dat het om de Autodefensas ging, en verzekerde u dat dit niet gelinkt was aan de problemen die jullie voordien in Pereira gekend hebben (CGVS p.17-18). Voorts vermeldde u bij de DVZ niets over de twee personen die op uw werk naar u kwamen vragen en enkele dagen later ook door de bewaker nog nabij de parking van uw werk gezien werden (CGVS p.12, 22-23), en verklaarde u er louter dat uw ouders besloten dat u moest vertrekken omdat u de enige van de kinderen was die nog thuis woonde. Nochtans stelde u op het CGVS dat u het laatste jaar voor uw vertrek uit Colombia samen met uw zus [Y.] op een appartement in Cali woonde, en dat u net omwille van ‘het probleem’ sommige dagen in Cali verbleef en andere dagen bij uw ouders in Yumbo (CGVS p.3-4). Dergelijke inconsistente en tegenstrijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar verder onderuit.”

Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een advocaat en er derhalve geen middel is om zeker te zijn dat deze goed werden genoteerd door de DVZ of dat er een fout bestaat in de vertaling, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit ondertekend heeft, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van zijn verklaringen, nu er geen advocaat bij aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeker maakte evenmin gewag van enige tolk- of taalproblemen. Verzoeker gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed

verstond en hij er alle essentiële elementen kon weergeven (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud 6 februari 2020, p. 2).

Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent kernaspecten van zijn relaas. Verzoeker citeert – deels – zijn verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ en stelt dat het verkeerd is om te zeggen dat hij bij de DVZ gezegd heeft dat “*de guerilla*” hen na één jaar eveneens in Bogota vond, terwijl hij dacht aan gewapende groeperingen toen hij dat zei. Het selectief citeren van zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ, vermag de aangaande tegenstrijdigheid echter niet op te heffen of te verklaren. De Raad leest in de CGVS-vragenlijst immers het volgende: “*Lang geleden toen ik klein was woonde ik bij mijn ouders in Pereira. Er zijn daar gewapende groepen actief die van de mensen een maandelijks bedrag eisen. Mijn vader en zijn bazin wilden dit niet betalen. Ze werden bedreigd. Er is een buur van ons vermoord die ook niet wilde betalen. Mijn vader en zijn bazin hebben een rechtszaak aangespannen en we zijn moeten vluchten naar Bogota. Na 1 jaar hebben ze ons daar ook gevonden en hebben we opnieuw moeten vluchten naar Cali. (...)*” Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het is duidelijk dat verzoeker met “*ze*” de guerilla bedoelde die zijn vader en diens voormalige bazin in 2005 probeerde af te persen in Pereira en niet aan “*gewapende groeperingen*” in het algemeen zoals hij in het verzoekschrift tracht voor te houden.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacune. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter is dan dat bij het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt alsmede een dermate essentieel element als de twee incidenten waarbij leden van de guerrilla hem probeerden op te zoeken op zijn werk in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, betreffen voormelde bevindingen van het CGVS geen details, maar feiten die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas.

4.4.8. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad erop dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus dragen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

4.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 6 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn herkomst uit Colombia, dient de veiligheids-situatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca, waar verzoeker de laatste 12 à 13 jaar voor zijn vertrek uit Colombia heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES